

Arrest

nr. 156248 van 9 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MEULEMEESTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 april 2015 dient de verzoeker een asielaanvraag in, dit bij de Belgische overheden. Hij verklaarde minderjarig te zijn.

Nadat vingerafdrukkenonderzoek via Eurodac had uitgewezen dat van de verzoeker op 1 maart 2015 vingerafdrukken werden genomen te Szeged, Hongarije, en nadat een leeftijdsonderzoek had uitgewezen dat de verzoeker meerderjarig is, richten de Belgische autoriteiten op 20 mei 2015 een verzoek tot overname aan de Hongaarse autoriteiten in toepassing van artikel 13.1. van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 16 juni 2015 stemmen de Hongaarse autoriteiten in met de terugname van de verzoeker onder artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening, de Hongaarse autoriteiten vermelden in hun terugname-akkoord uitdrukkelijk dat de verzoeker in Hongarije op 2 maart 2015 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat deze procedure op 23 maart 2015 werd stop gezet ("*His procedure was terminated on 23.03.2013*").

Op 21 oktober 2015 beslist de gemachtigde om de verzoeker in toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening over te dragen aan de Hongaarse autoriteiten en hem het verblijf te weigeren met bevel om zich onmiddellijk naar Hongarije te begeven.

Het besluit van de gemachtigde wordt geformaliseerd in een "*beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten*", die op 28 oktober 2015 aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 26^{quater}.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 16.04.2015 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, op 17.04.2015, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Sanglakht en verklaarde 16 jaar te zijn en geboren te zijn op 30.04.1999. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 16.04.2015 opgegeven leeftijd minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 17.04.2015 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen.

Uit het Eurodacverslag van 17.04.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Staten. De Hongaarse autoriteiten hebben op 16.06.2015 ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.05.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 13.05.2015 waar uit blijkt dat de Hongaarse autoriteiten zijn vingerafdrukken in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem

geregistreerd hebben ten gevolge het op illegale wijze binnen komen van het grondgebied van de Dublin-Staten. Betrokkene verklaarde daarop dat zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden en verklaarde in tegenstelling tot zijn eerdere verklaring dat hij nooit eerder elders asiel heeft aangevraagd dat hij in Hongarije inderdaad asiel heeft aangevraagd en dit ongeveer twee weken voor zijn asielaanvraag in België. Betrokkene verklaarde dat hij rond 20.11.2014 per auto illegaal uit Afghanistan vertrok naar Pakistan. Betrokkene verklaarde hij gedurende ongeveer drie weken onderweg was van Pakistan naar Iran. Betrokkene verklaarde ongeveer een drietal weken in Teheran in Iran te hebben verbleven alvorens per auto en te voet naar Turkije te reizen waar hij ongeveer drie dagen later zou zijn aangekomen. Na een verblijf van ongeveer dertig dagen in Istanbul zou betrokkene vervolgens per boot illegaal naar Griekenland gereisd zijn waar hij drie dagen later zou zijn aangekomen. Na een verblijf van drie weken in Athene zou betrokkene te voet naar Macedonië gereisd zijn waar hij drie dagen later zou zijn aangekomen. Na een verblijf van drie dagen in Skopje, Macedonië, zou betrokkene vanuit Macedonië naar Servië getrokken zijn waar hij drie dagen later zou zijn aangekomen. Na een verblijf van drie dagen in Belgrado zou betrokkene vanuit Belgrado naar Hongarije gereisd zijn waar hij twee dagen later aankwam en zijn vingerafdrukken werden genomen en hij een verzoek voor internationale bescherming indiende bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende twee dagen op een politiebureau in Boedapest verbleven zou hebben alvorens per auto naar België te reizen waar hij één week later; op 16.04.2015, zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum, met name 30.04.1999, het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht en nam betrokkene op 17.04.2015 onder haar hoede. De DVZ uitte op 17.04.2015 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 20.04.2015 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, te 1120 Neder-Over-Heembeek teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat op basis van het medisch onderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besloten kan worden, dat betrokkene op 20.04.2015 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 20,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is en dat uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is. Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Uit de conclusie van het medisch onderzoek van 20.04.2015 blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden door zich uit te geven als een niet-begeleide minderjarige terwijl uit de conclusies van het medisch onderzoek dd. 20.04.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is.

Rekening houdende met de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 20.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene meerderjarig is en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 17.04.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten, werd voor betrokkene op 20.05.2015 een overnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 13§1 van de Dublin-III-Verordening.

Op 16.06.2015 hebben de Hongaarse autoriteiten ingestemd met het terugname van betrokkene. De Hongaarse autoriteiten stellen in hun Dublin-akkoord dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De Hongaarse autoriteiten stellen in hun terugnameakkoord dat betrokkene in Hongarije effectief asiel heeft aangevraagd op 02.03.2015 als minderjarige maar de een leeftijdsonderzoek niet kon worden uitgevoerd aangezien betrokkene zeer snel verdween en dat zijn asielprocedure als gevolg daarvan op 23.03.2015 werd stopgezet. De Hongaarse autoriteiten stellen in hun terugnameakkoord van 16.06.2015 wel zeer expliciet dat betrokkene wordt teruggenomen op art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Het feit dat Hongarije het overnameverzoek heeft ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld en dat er geen sprake is van een meervoudige of navolgende asielaanvraag. Anders zouden de Hongaarse autoriteiten betrokkene immers zonder meer hebben teruggenomen op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening en

niet op basis van art. 18§1b. Met betrekking tot het terugnameakkoord van Hongarije van 16.06.2015 dient bovendien te worden dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Hongarije gekend is onder de gegevens van H(...) S(...) Q(...) en 01.01.1999 heeft opgegeven als geboortedatum. Deze identiteitsgegevens staan in schril contrast met de in België initieel opgegeven identiteitsgegevens van H(...) A(...) R(...) geboren op 30.04.1999. Het gegeven dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij zijn roepnaam in Afghanistan K(...) is, wijzigt echter niets aan de vaststellingen dat de opgegeven identiteitsgegevens in Hongarije en België cruciaal van elkaar verschillen en wijzigt evenmin iets aan de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 20.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geenszins beschouwd kan worden als minderjarige aangezien uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat betrokkene een leeftijd heeft van 20,5 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, hetgeen zelfs niet in de buurt komt van de door betrokkene opgegeven leeftijd van 16 jaar bij de registratie. Betrokkene is bovendien niet in het bezit van enig authentiek identiteitsdocument om zijn ware identiteit aan te tonen. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/EU/95 en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95 of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij er niet goed behandeld werd en dat hij er amper eten kreeg en de situatie er heel slecht is. Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat betrokkene in zijn verklaringen zeer vaag en algemeen blijft. Indien men dergelijke feiten inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, kan er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij hiervan dan concrete feiten en bewijzen van aanbrengt, hetgeen bij betrokkene niet het geval is. Met betrekking tot de door betrokkenen aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden. Wat betreft het gegeven dat Hongarije momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op

basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; last updated 21.03.2015; ECRI, "Rapport de L'ECRI sur la Hongrie – 5ième cycle de monitoring", publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Moi Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary", information note, 07.08.2015; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015; Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary". July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 july 2015 (www.unhcr.org/559641846) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers. Verder dient wat betreft het rapport van Amnesty International van juli 2015 (Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary) te worden opgemerkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Met betrekking tot de meest recente publicaties van het HCC, met name "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary (HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise

acces to protection in Hungary”, information note, 07.08.2015) en « No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary” (HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary”, Information Note, 18.09.2015) dient te worden opgemerkt dat deze nota’s gaan over de wetwijzigingen die vanaf 01.08.2015 zijn ingegaan waardoor het mogelijk wordt om gemaakt om een lijst van veilige derde landen en veilige landen van herkomst op te stellen en over de wetwijzigingen die nog in de pijplijn zitten en dat het HHC over een aantal aspecten van deze wijzigingen haar bezorgdheid uit en haar standpunt meegeeft. Echter, wat deze nota’s betreft, is de DVZ niet van oordeel dat de situatie in Hongarije dusdanig gewijzigd is dat er momenteel sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdacht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot de publicatie van het UNCHR van 03.07.2015 (UNHCR urges Hungary not to amend asylum system in haste” van 3 july 2015 (www.unhcr.org/559641846) dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in deze mededeling stelt dat ze zeer bezorgd is over een aantal voorstellen om de asielwetgeving in Hongarije aan te passen en waarbij het UNHCR de Hongaarse autoriteiten vraagt om het asielsysteem niet overhaast aan te passen en zich daarbij eveneens te houden aan de geldende Europese en internationale regels. Het UNHCR stelt in deze mededeling geenszins dat ze tegen de wetwijzigingen zijn maar wel dat de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd wordt bij het aanpassen van de wetgeving. Wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse grens ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval blijkt te zijn gezien het terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening en derhalve dus nog niet het voorwerp uitmaakte van een inhoudelijke beoordeling, toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden. Het gegeven dat de Hongaarse autoriteiten stellen dat de asielprocedure van betrokkene werd opgeschort omdat hij verdwenen was maar dat ze betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoont dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd worden en dat er geen sprake is van een meervoudige of navolgende asielaanvraag. Anders zouden de Hongaarse autoriteiten betrokkene immers zonder meer hebben teruggenomen op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening en niet op basis van art. 18§1b. Het feit dat Hongarije het terugnameverzoek heeft ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat

betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Wat betreft de toepassing en uitvoering van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin-Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet

gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat uit het leeftijdsonderzoek van 20.04.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België of Europa eveneens dat hij geen familieleden in Europa heeft (DVZ, vraag 21) maar dat zijn broer Hussein Ahmad (o.v. 6.335.687) in België woont en dat ook een neef, Haidar Yar Mutjaba (Haidari Said Mujtaba – o.v. 6.611.027) in België verblijft. Vooreerst dient met betrekking tot deze verklaarde broer die in België verblijft te worden opgemerkt dat deze door de Commissaris-generaal op 03.06.2009 erkend werd in de hoedanigheid van vluchteling en derhalve over een legaal verblijf in België beschikt. Er dient echter te worden opgemerkt dat uit het leeftijdsonderzoek van 20.04.2015 blijkt dat betrokkene meerderjarig is en dat uit het administratief dossier van deze verklaarde broer blijkt dat deze eveneens meerderjarig is. Bovendien dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier van betrokkene en zijn verklaarde broer blijkt dat betrokkene en zijn verklaarde broer een verschillende naam opgeven als voornaam van hun moeder. Zo gaf betrokkene Hussein Fatima op als naam van zijn moeder (DVZ, vraag 13) terwijl zijn verklaarde broer, zoals uit diens administratief dossier blijkt, tijdens zijn gehoor op de DVZ Hussein Rahima opgaf als naam van zijn moeder (DVZ, Hussein Ahmad - o.v. 6.335.687 – vraag 12). Het is op zijn minst al merkwaardig dat twee broers een verschillende voornaam opgeven voor hun moeder. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, zoals hogerop reeds werd aangehaald, betrokkene in Hongarije op basis van zijn vingerafdrukken gekend staat onder identiteitsgegevens, met name als Hashemi Sayd Qandagha, geboren op 01.01.1999, die cruciaal verschillen van de in België opgegeven identiteitsgegevens, met name Hussein Ali Reza, 16 jaar oud en geboren op 30.04.1999. Een opgegeven leeftijd en geboortedatum waarvan bovendien uit het medisch onderzoek van 20.04.2015 aangaande zijn leeftijd blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar en betrokkene op 20.04.2015 een leeftijd had van 20,5 met een standaarddeviatie van een tweetal jaar hetgeen zelfs niet in de buurt komt van de door betrokkene opgegeven leeftijd van 16 jaar bij de registratie. Betrokkene is bovendien niet in het bezit van enig authentiek identiteitsdocument om zijn ware identiteit aan te tonen. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten niet alleen onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen maar slaagt betrokkene er evenmin in om aan te tonen of bewijze aan te brengen dat er effectief sprake zou zijn van een graad van verwantschap of van bloedverwantschap tussen betrokkene en de persoon waarvan hij stelt dat het zijn broer is. Bovendien betreft het hier een verklaarde broer die net zoals betrokkene meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze verklaarde broer die in België zou verblijven zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielerzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde broer die wettig in België zou verblijven zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van een verklaarde broer van betrokkene in België bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM,

2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde broer ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde broer van betrokkene ten opzichte van betrokkene zelf. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Met betrekking tot zijn verklaarde neef, Haidar Yar Mutjaba (Haidari Said Mujtaba – o.v. 6.611.027) die eveneens legaal in België verblijft, dient te worden opgemerkt dat het hier een verklaarde neef betreft die net zoals betrokkene meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze verklaarde neef die in België zou verblijven zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde neef die wettig in België zou verblijven zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van een verklaarde neef van betrokkene in België bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde neef ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde neef van betrokkene ten opzichte van betrokkene zelf. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat dit is omdat zijn broer, Hussein Ahmad (o.v. 6.335.687) in België woont (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat hogerop reeds werd uiteengezet dat er op geen enkele wijze wordt aangetoond dat de persoon waarvan betrokkene verklaarde dat het zijn broer betreft ook effectief zijn broer is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen omdat zijn verklaarde broer in België verblijft, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene omdat zijn verklaarde broer er verblijft, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.05.2015 dat zijn gezondheidstoestand "ok" is (DVZ, vraag 35). Er zijn verder in het administratief dossier geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggedleid worden naar Hongarije waar hij aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest (4).”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 69 van de vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker verklaarde te hebben gereisd naar Griekenland, Macedonië, Servië en vervolgens naar Hongarije. Bij een terugkeer naar Hongarije zal hij onderworpen worden aan een schending van art. 3 EVRM omwille van de hierna volgende redenen:

Toegang tot de asielprocedure

a. *Recente wetswijziging*

De nieuwe asielprocedure in Hongarije verloopt niet volgens de standaarden van het EU-recht.

Zie HHC, *Building a Legal Fence – Amendments to the Hungarian Asylum Law Seriously Endanger Access to Protection*, 7 August 2015, www.refworld.org:

- *Risico op refoulement*

“- The Hungarian government adopted a national list of safe third countries, which includes – among others – Serbia.⁴ This decision contradicts the UNHCR’s currently valid position, according to which Serbia is not a safe third country for asylum-seekers, and the guidelines of the Hungarian Supreme Court (Kúria) and the clear-cut evidence provided by the reports of the HHC and Amnesty International. Currently there is no other EU Member State that regards Serbia as a safe third country for asylum seekers. (Vrij vertaald: “De Hongaarse overheid heeft een nationale lijst van veilige landen opgesteld, waaronder onder meer Servië. Deze beslissing is strijdig met het huidige standpunt van UNHCR, die van mening is dat Servië geen veilige land voor asielzoekers is, en met de richtlijnen van het Hongaarse Hoge Hof (Kúria) en het manifeste bewijs, waarvan sprake is in de rapporten van HHC en Amnesty International”)

- The amendment to the Asylum Act obliges the Office of Immigration and Nationality (OIN) to reject as inadmissible all asylum claims lodged by applicants who came through a safe third country, since the applicant “could have applied for effective protection there”.⁵ As over 99% of asylum-seekers enter Hungary at the Serbian-Hungarian border section, this will mean the quasi-automatic rejection at first glance of over 99% of asylum claims, without any consideration of protection needs. (Vrij vertaald: “De wijziging van de asielwet verplicht de OIN om alle asielaanvragen die worden ingediend door verzoekers die komen van een veilig land, onontvankelijk te verklaren, aangezien de betrokkene daar daadwerkelijke bescherming kon aanvragen.” Aangezien meer dan 99% van de asielzoekers Hongarije binnenkomen via de Servisch-hongaarse grens, zal meer dan 99% van de asielaanvragen, quasi automatisch worden afgewezen, zonder enige beoordeling van de zaak ten gronde”)

- In individual cases, the presumption of having had an opportunity to ask for asylum in Serbia is – in principle – rebuttable. However, this possibility is likely to remain theoretical for a number of reasons (Vrij vertaald: “In individuele gevallen kan het vermoeden dat men in Servië de mogelijkheid had om een asielaanvraag in te dienen worden weerlegd. Maar dit is in de praktijk louter theorie omwille van de volgende redenen)

□ First, the law requires the applicant to prove that she/he could not present an asylum claim in Serbia.⁶ This represents an unrealistically high standard of proof (as compared to the lower standard of “to substantiate”, which is generally applied in Hungarian asylum law). An asylum-seeker typically smuggled through a country unknown to her/him is extremely unlikely to have any verifiable, “hard” evidence to prove such a statement (Vrij vertaald: “Vooreerst vereist de wet het bewijs dat de betrokkene geen asielaanvraag kon indienen in Servië. Deze bewijslast is onrealistisch hoog, in verhouding met de gebruikelijke bewijslast in de asielprocedure om iets aannemelijk te maken). Een asielzoeker die gesmokkeld wordt door een land dat hem onbekend is, zal doorgaans geen hard bewijs kunnen leveren hiervan.”)

□ Second, the law does not provide the necessary due process safeguards by stipulating that the asylum-seeker, “after being informed [about the application of the safe third country concept in her/his case] can, without delay and in any case not later than within 3 days, make a declaration concerning why in her/his individual case the given country cannot be considered as safe”.⁷ The law does not specify in which format and language this information should be communicated to the applicant, if an interpreter should be made available, or if a written record should be prepared. Equally, the law does not specify the format or language, the availability of interpreters, and the preparation of a written record pertaining to applicants’ “declaration” either. No mandatory, free-of-charge legal assistance is foreseen for this process. Due to the lack of a functioning legal aid system accessible to asylum-seekers, the vast majority of them have no access to professional legal aid during the asylum procedure. (Vrij vertaald:

“Ten tweede bevat de wet onvoldoende procedurele waarborgen doordat deze bepaalt dat de asielzoeker “na te zijn geïnformeerd dat toepassing zal worden gemaakt van het principe van ‘veilig land’ in zijn dossier, onverwijld en in elk geval binnen 3 dagen een verklaring kan indienen waarom dit principe niet kan worden toegepast in zijn dossier”. De wet bepaalt niet in welke taal en vorm dit moet worden meegedeeld aan de asielzoeker, als de aanwezigheid van een tolk vereist is, en indien dit schriftelijk moet gebeuren. De wet vermeldt evenmin in welke vorm en taal de verklaring van de asielzoeker moet gebeuren, of een tolk nodig is, en of het schriftelijk moet gebeuren. Er is geen verplichte gratis juridische bijstand. Ten gevolge van de gebrekkige werking van de juridische bijstand, hebben de meeste asielzoekers geen toegang tot juridische bijstand gedurende de asielprocedure.”).

□ Third, the impossibility to have access to protection in Serbia does not stem from individual circumstances, but from the general lack of a functioning asylum system. Therefore, it is absurd and conceptually impossible to expect an asylum-seeker to prove that, for individual reasons, she/he had no access to a functioning system in Serbia which in reality does not exist.” (Vrij vertaald: “Ten derde vloeit de onmogelijkheid om bescherming aan te vragen in Servië niet voort uit individuele omstandigheden, maar wel uit de gebrekkige werking van het asielsysteem in het algemeen. Bijgevolg is het absurd en onmogelijk om aan te tonen dat men wegens individuele omstandigheden geen toegang heeft gehad tot het asielsysteem in Servië, aangezien dit laatste onbestaande is.”

- Terugkeer naar Griekenland

“In addition, the National List of Safe Countries declares that all EU Member States are safe third countries. (...) On the other hand, it may confirm the government’s intention – frequently repeated in the press in recent months – to again start considering Greece as a safe country for asylum-seekers and resume applying the Dublin III Regulation towards that EU Member State. Such a measure would disregard the systemic and unresolved deficiencies of the Greek asylum system (...).” (Vrij vertaald : « Daarenboven bepaalt de nationale lijst van veilige landen dat alle Europese lidstaten veilige landen zijn (...) Dit kan erop wijzen, hetgeen recent herhaaldelijk in de media is gekomen dat de overheid Griekenland als een veilig land zal beschouwen en terug overdrachten zal verrichten naar Griekenland onder de Dublin III Vo. Deze maatregel houdt geen enkele rekening met de systematische en aanhoudende tekortkomingen in het Griekse asielsysteem. »)

- Versnelde asielprocedure

“The amended legislation introduces an accelerated procedure, where the OIN is expected to pass a decision within an unreasonably short timeframe of 15 days. (Vrij vertaald: “De gewijzigde wet voorziet in een versnelde procedure, waarbij de OIN een beslissing moet nemen binnen een onredelijk korte periode van 15 dagen).

The law stipulates 10 different grounds for referring an admissible asylum claim into an accelerated procedure.¹² These ten grounds cover a wide range of situations, some of which are applicable in many (or even most) asylum cases (Vrij vertaald: “De wet voorziet in 10 gronden om een versnelde asielprocedure op te starten. Het betreft allerlei situaties, die op veel of zelfs alle asielaanvragen van toepassing zijn):

□ For instance, it will be enough to refer a case to an accelerated procedure “if the applicant has misled the authorities by presenting false documents or has, supposedly in bad faith, destroyed or disposed of an identity or travel document that would have helped establish her/his identity or nationality”. Illegal entry will also serve as an additional ground for ordering an accelerated procedure (which can only be applied together with another ground). [...] Also, the term “supposedly in bad faith” leaves an unduly large room for speculation, especially as refugees, just upon arrival after a painful journey of several months, are often unable to give a full and properly informed explanation about the reasons why they did not have valid documents. Such provisions allow the accelerated procedure to be automatically applied in the majority of claims. (Vrij vertaald: “Om een versnelde procedure op te starten volstaat het dat de betrokkene de overheid heeft misleid door valse documenten of dat hij beweerdelijk te kwader trouw zijn identiteits- of reisdocumenten heeft vernietigd op grond waarvan zijn identiteit kan worden bewezen. Illegale binnenkomst geldt eveneens als een grond voor een versnelde asielprocedure (die samen met een andere grond moet worden ingeroepen). (...) De term “beweerdelijk te kwader trouw” laat veel ruimte voor speculatie, zeker nu asielzoekers na een lange en moeilijke reis meestal niet ten volle de redenen kunnen vermelden waarom zij geen geldige documenten hebben. Hierdoor kan de versnelde procedure in het merendeel van de asielvragen worden toegepast.”)

□ Another reason for launching an accelerated procedure is when the asylum-seeker makes “clearly inconsistent and contradictory, clearly false or obviously improbable representations which contradict sufficiently verified country of origin information”. According to current scientific knowledge (...) torture victims and traumatised persons are likely to make inconsistent and contradictory statements at an asylum interview, especially if they are interviewed upon arrival and without prior psychotherapy and preparation (Vrij vertaald: “De versnelde asielprocedure kan eveneens worden toegepast indien de asielzoeker manifest inconsistente en contradictorische, manifest valse of ongeloofwaardige verklaringen aflegt die strijdig is met authentieke landinformatie.”. Volgens de huidige wetenschappelijke inzichten, kunnen de slachtoffers van foltering en getraumatiseerde asielzoekers inconsistente of contradictorische verklaringen afleggen tijdens hun asielprocedure, in het bijzonder indien zij worden verhoord onmiddellijk na hun aankomst of zonder voorbereiding)

Consequently, there is a high risk that the use of accelerated procedures is not going to be limited to obviously unfounded or in some way “abusive” asylum claims, but may even be used as the general rule and not as an exception (Bijgevolg bestaat er een reëel risico dat de versnelde procedure niet zal worden beperkt tot manifest ongegronde of zelfs onrechtmatige asielaanvraag, maar in het algemeen zal worden gebruikt).

15 days for processing a first-time asylum application is – as a general rule – insufficient time for ensuring the indispensable requirements of such a procedure, including finding the right interpreter, conducting a proper asylum interview, obtaining individualised and high-quality country information, obtaining – if necessary – medical or other specific evidence, and an eventual follow-up interview allowing the asylum-seeker to react on adverse credibility findings or legal conclusions.¹⁴ This extremely short deadline is therefore in breach of EU law, which requires reasonable time limits for accelerated procedures, “without prejudice to an adequate and complete examination being carried out” (Vrij vertaald: “15 dagen om een asioldossier af te handelen, is in het algemeen onvoldoende om een asioldossier te behandelen, waaronder het vinden van een geschikte tolk, het voeren van een correcte asielprocedure, het verzamelen van kwaliteitsvolle landinformatie, het verkrijgen van het vereiste bewijs, waaronder medische bewijzen. Deze termijn is bijgevolg strijdig met het Europese recht dat voor versnelde procedures afdoende termijnen vereist die geen afbreuk doen aan een volledig en afdoende onderzoek van de aanvraag.”)

- Effectief rechtsmiddel

“These provisions are likely to render the judicial review of first-instance asylum decisions ineffective, for a number of reasons (Vrij vertaald: “Deze bepalingen zullen tot gevolg hebben dat de rechtsmiddelen tegen een beslissing in eerste aanleg inefficiënt zullen zijn.)

□ In the case of inadmissibility decisions and accelerated procedures (which are likely to cover up to 99% of asylum cases – see earlier), the 3-day time limit to submit a judicial review request is insufficient. Without a functioning and professional legal aid system available for asylum-seekers, the vast majority of them have no access to legal assistance when they receive a negative decision. Many asylum-seekers may fail to understand the reasons for the rejection (especially in case of complicated legal arguments, such as the safe third country concept), and their right to turn to court. (Vrij vertaald: “In geval van onontvankelijke beslissingen of versnelde procedure (99% van de asielaanvragen), is de beroepstermijn van 3 dagen ontoereikend. Gezien de gebreken in de juridische bijstand hebben de meeste asielzoeker geen toegang hiertoe wanneer zij een negatieve beslissing ontvangen. Veel asielzoekers zullen de redenen voor hun negatieve beslissing niet begrijpen (zeker niet in het geval van ingewikkelde juridische redeneringen, waaronder het concept van het veilige derde land) noch hun recht om hoger beroep aan te tekenen.)

□ In these two scenarios, the 8-day deadline for the judge to deliver a judgment is insufficient for “a full and ex nunc examination of both facts and points of law” as prescribed by EU law.²⁰ 5 or 6 working days are not enough for a judge to obtain crucial evidence or to arrange a personal hearing with a suitable interpreter. (Vrij vertaald: “In deze twee scenario’s is de termijn van 8 dagen om een rechterlijke beslissing uit te vaardigen ontoereikend voor een volledige en ex nunc beoordeling van de feiten en het recht”, hetgeen vereist wordt door het EU-recht. Vijf of zes werkdagen zijn niet voldoende voor een rechter om cruciale informatie te vergaren of om een persoonlijk verhoor met een geschikte tolk te laten plaatsvinden.”)

□ The personal hearing of the applicant is a crucial safeguard in the judicial review of asylum decisions, especially in a single-instance procedure (such as in Hungary), where the first-instance judge delivers a final, non-appealable decision. Under the new law a personal hearing is no longer mandatory in court

procedures. It is very unlikely, though, that judges will hold a personal hearing, given the extremely short time limit in which it may easily prove to be impossible to make the necessary arrangements, including arranging a suitable interpreter, for example. (Vrij vertaald: "Het verhoor van de asielzoeker is een fundamentele waarborg voor de juridische beoordeling van asielbeslissingen, in het bijzonder in beslissingen (zoals in Hongarije) waar de rechter in eerste aanleg een definitieve beslissing uitvaardigt die niet vatbaar is voor hoger beroep. Volgens het nieuwe recht is een persoonlijk verhoor niet langer verplicht in gerechtelijke procedures. Het is echter onwaarschijnlijk dat de rechters een persoonlijk verhoor zullen bevelen, gezien de zeer korte beschikbare tijdsspanne waarbinnen het onmogelijk is om de vereiste praktische maatregelen te treffen waaronder het vinden van een geschikte tolk.)

□ The lack of an automatic suspensive effect on removal measures is in violation of the principle established in the consequent jurisprudence of the European Court of Human Rights, according to which this is an indispensable condition of an effective remedy in such cases. While EU asylum rules are more permissive in this respect and allow for the lack of an automatic suspensive effect case of inadmissibility decisions and accelerated procedures), the lack of an automatic suspensive effect may still raise compatibility issues with the EU Charter of Fundamental Rights. (Vrij vertaald: "Het feit dat er aan verwijderingsbeslissingen geen automatisch opschortende werking wordt toegekend, is strijdig met de vaststaande rechtspraak van het EHRM. Hoewel het Europese asielrecht minder streng is in dit verband en toestaat dat er geen automatische opschortende werking wordt verleend aan onontvankelijkheidsbeslissingen of versnelde procedures) kan het ontbreken van de automatisch opschortende werking niettemin strijdig zijn met het Europese Handvest.)

The lack of an automatic suspensive effect is in clear violation of EU law with regard to standard procedures, as the Asylum Procedures Directive allows for this option only in certain specific (for example accelerated) procedures.²¹ In all cases where the suspensive effect is not automatic, it is difficult to imagine how an asylum-seeker will be able to submit a request for the suspension of her/his removal as she/he is typically without professional legal assistance and subject to an unreasonably short deadline. To make it even worse for asylum-seekers, the rules allowing for such a request to be submitted are not found in the Asylum Act, but they emanate from general rules concerning civil court procedures. (Vrij vertaald: "De afwezigheid van een automatisch opschortende werking is manifest strijdig met het Europese procedurerecht, waaronder de Procedurerichtlijn die dit slechts in zeer specifieke gevallen toelaat. In de gevallen waarin er geen sprake is van een automatische opschorting van de beslissing, is het nagenoeg onmogelijk voor de asielzoeker om een verzoek tot opschorting in te dienen aangezien hij geen toegang heeft tot juridische bijstand. Daarenboven zijn de regels voor de opschorting niet terug te vinden in de asielwet maar in het gemene recht.")

□ The amended legislation lacks any additional safeguards for applicants in need of special procedural guarantees with regard to the automatic suspensive effect, although this is required by EU law." (Vrij vertaald: "De gewijzigde wetgeving voorziet niet in bijkomende procedurele waarborgen voor asielzoekers met een bijzondere nood aan een automatisch opschortende werking, hoewel dit vereist is volgens het EU – recht.")

- Gedwongen contact met herkomstland

"The majority of asylum-seekers arrive in Hungary with no valid identification documents. The reasons for this are manifold: for example, European-style identification documents do not even exist in some of the main countries of origin (like Afghanistan or Somalia). It is also common that a refugee is unable to carry her/his documents when she/he has to flee from home. Many asylum-seekers lose their passport on the way, or have to hand it over to the smuggler. Under the amended Asylum Act, the OIN can oblige asylum-seekers to contact their country of origin during the asylum procedure in order to establish their identity or to obtain documentary evidence thereof.³⁰ If the asylum-seekers refers to persecution by a non-state agent, she/he may even be obliged to establish contact with the authorities of the country of origin (in other cases she/he will be required to contact family members or friends left behind). This unprecedented provision goes against the most basic prohibition in asylum law. If it is applied in practice, it may expose asylum-seekers and their families and friends to inhuman treatment, or even torture or death." (Vrij vertaald: "De meerderheid van de asielzoekers komt aan in Hongarije zonder geldige identiteitsdocumenten. De redenen hiervoor zijn uiteenlopend: Zo bestaan identiteitsdocumenten in bepaalde landen niet (o.a. Afghanistan of Somalië). Het is ook mogelijk dat de asielzoeker zijn identiteitsdocumenten niet kon meenemen tijdens zijn vlucht. Veel asielzoekers verliezen hun identiteitsdocumenten of moeten ze afgeven aan de smokkelaar. Onder de gewijzigde wetgeving kan het OIN de asielzoeker verplichten om hun land van oorsprong te contacteren om hun identiteit te bewijzen. Indien de asielzoeker verwijst naar vervolging door een niet – overheidsinstantie kan hij zelfs verplicht worden om contact op te nemen met de overheid om zijn identiteit te bewijzen. Dit

druist in tegen de basisbeginselen van het asielrecht. Dit wordt in de praktijk ook toegepast, en kan asielzoekers bloot stellen aan onmenselijke behandeling of zelfs foltering en de dood.)

Reacties op wetswijziging: UNHCR, *UNHCR urges Hungary not to amend asylum system in haste*, juli 2015, <http://www.unhcr.org/559641846.html> :

"Even before the new proposals, the Hungarian asylum system was becoming more and more restrictive. We fear that the new amendments will make it impossible for people fleeing war and persecution to seek safety in this country," Ms. Feixas Vihé added." (Vrij vertaald: "Zelfs voor de wetswijziging, werd het Hongaarse asielsysteem steeds strenger. Wij vrezen dat de nieuwe wetswijzigingen het onmogelijk zullen maken voor mensen die vluchten van de oorlog en vervolging om bescherming te zoeken in dit land.", voegde Mr. Feixas Vihé hieraan toe.)

Toegang tot asielprocedure voor Dublin-terugkeerder

Recent heeft de RvV een bijlage 26quater Hongarije geschorst in UDN omdat er geen garantie bestaat dat de terugkeerder toegang zal hebben tot de asielprocedure, aangezien hij reeds een asielaanvraag had ingediend in Hongarije en vervolgens is vertrokken. Volgens de RvV is het nog niet helemaal duidelijk wat er onder een 'gestopte' procedure wordt verstaan en beslist daarom om de beslissing te schorsen. Zie:

R.V.V. arrestnr. 155527, 27 oktober 2015,

RvV, arrestnr. 148.492, 25 juni 2015,

RvV, arrestnr. 148.989, 1 juli 2015,

"Echter gaat de verwerende partij voorbij aan de volgende zinnen van de desbetreffende paragraaf waaruit blijkt dat als een asielzoeker een aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of geschreven) en de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden, gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch leidt tot de schorsing van de terugkeer. Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting van de procedure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.

Uit deze paragraaf blijkt prima facie dat een stilzwijgende of geschreven intrekking van de aanvraag mogelijk is en dat na een dergelijke intrekking, een aanvraag beschouwd wordt als een navolgende aanvraag, alsook dat een navolgende aanvraag kan na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting.

Hoewel het niet duidelijk is wat onder een 'gesloten zaak' dient begrepen te worden, wordt in het AIDA-rapport aangegeven dat er sprake is van een navolgende asielaanvraag na een definitieve niet-verderzetting van de procedure alsook na een stilzwijgende of geschreven intrekking van de aanvraag. Hieruit blijkt dat een navolgende asielaanvraag mogelijk is zonder dat een ten gronde onderzoek van het asielrelaas is gebeurd naar aanleiding van de eerste asielaanvraag.

Gelet op de (gebrekkige) informatie over de procedure inzake Dublinterugkeerders in Hongarije, over wat dient begrepen te worden onder een 'gesloten zaak' en wanneer een aanvraag van een Dublinterugkeerder wordt beschouwd als een navolgende aanvraag alsook wat onder meer dient begrepen te worden onder 'niet-verderzetting', en gelet op de informatie in het terugnameakkoord dat stelt dat de asielprocedure van de verzoekende partij werd stopgezet, stelt de Raad vast dat de verwerende partij er prima facie niet zonder meer kon van uitgaan dat de aanvraag van de verzoekende partij nog geen voorwerp uitmaakte van een definitieve beslissing, zodat de bestreden beslissing gesteund op dergelijke veronderstelling, gebrekkig is. Het betoog van de verwerende partij dat artikel 18 §1, b van de Dublin III-verordening duidelijk is en er dus wel degelijk een asielaanvraag hangende is, kan gelet op voorgaande op het eerste zicht niet overtuigen. Bovendien stelt de verwerende partij zelf in de bestreden beslissing dat haar asielaanvraag in Hongarije werd afgesloten. Het betoog van verwerende partij dat deze zinsnede in de bestreden beslissing niet doelt op een afsluiting in de zin dat de asielaanvraag behandeld zou zijn, vindt nergens grond. Waar zij voorts nog wijst op een arrest van de Raad van 10 juni 2015 met rolnummer 147 540 wijst de Raad erop dat bij lezing van dit arrest niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden gelijklopend of identiek zijn aan de feitelijke omstandigheden die onderhavige zaak kenmerken.

2.5.2.7. Uit het AIDA-rapport blijkt prima facie dat de gevolgen van het beschouwen van een asielaanvraag van een Dublinterugkeerder als een navolgende asielaanvraag, er onder meer in bestaan

dat als een persoon Hongarije verlaten heeft nadat haar asielaanvraag verworpen werd en de persoon geen beroep instelde, de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening wordt toegepast maar alleen als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om een beroep in te dienen, dat dit vooral problematisch is in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid en de persoon hiervan aldus niet op de hoogte was en geen beroep kon instellen, zodat dergelijke terugkeerders een navolgende aanvraag moeten indienen en geen recht hebben op opvangmogelijkheden en de beroepsprocedure tegen de verwerping of niet verderzetting van de navolgende asielaanvraag geen schorsende werking heeft ten aanzien van het land van verwijdering.

Er kan dus *prima facie* niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Hongaarse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

De Raad stelt vast dat *prima facie* niet blijkt dat de bestreden beslissing gebaseerd op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.”

b. Juridische bijstand

AIDA-rapport, februari 2015:

pp. 18-19:

“Although asylum seekers have been eligible for free legal aid since 2004, very few have availed themselves of this opportunity due to several practical and legal obstacles (...) After one year of implementation of this scheme, there is still lack of legal assistance in several reception and detention centres. According to the statistics, in 2013 the lawyers working under this scheme provided only 312 legal consultations and 155 legal representations to asylum seekers.²³ After two years of implementation of this project, still only limited number of asylum seekers benefited from free legal service (only 9% of asylum seekers received state legal aid in the first half of 2014)” (Vrij vertaald: “Hoewel asielzoekers in aanmerking komen voor gratis juridische bijstand sinds 2004, hebben zeer weinig asielzoekers gebruik kunnen maken van dit voordeel ten gevolge van ernstige praktische en juridische obstakels (...) Eén jaar na de invoering van dit project, is er nog steeds een gebrek aan juridische bijstand in diverse opvang- en detentiecentra. Volgens de statistieken, hebben de advocaten die hiervan deel uitmaakten in 2013 slechts 312 consultaties en 155 juridische vertegenwoordigingen gedaan. Twee jaar na de inwerkingtreding van dit project, heeft slechts een zeer beperkt aantal asielzoekers kunnen genieten van gratis juridische bijstand (slechts 9% van de asielzoekers heeft hiervan genoten in de eerste helft van 2014).”

Opvangomstandigheden

In het AIDA-rapport van februari 2015 worden enkel problemen aangehaald omtrent de opvangstructuren in Hongarije. In het verleden heeft de RvV echter al geoordeeld dat deze problemen onvoldoende zijn om een transfert naar Hongarije tegen te houden. Dit rapport is echter niet meer actueel.

Zo moet er rekening gehouden worden met de grote toestroom van vluchtelingen in Hongarije sinds het begin van 2015. Zo waren er in 2014 42.777 asielaanvragen (zie AIDA-rapport, februari 2015, p. 6), terwijl er in de eerste 6 maanden van 2015 alleen als 61.000 asielaanvragen waren.

UNHCR, Statement 8 September 2015, <http://www.unhcr.org/55ef16616.html>

“Over 150,000 refugees and migrants have crossed into Hungary from Serbia since January this year. A majority of those are from Syria, Afghanistan and Iraq. Some other nationalities include Pakistanis, Bangladeshis and people from Sub-Saharan Africa (vrij vertaald: Meer dan 150.000 vluchtelingen en migranten zijn vanuit Servië naar Servië gekomen sinds januari di jaar. De meerderheid ervan is afkomstig van Syrië, Afghanistan en Irak. Het betreft verder personen afkomstig van Pakistan, Bangladesh en Afrika)

UNHCR expects more people to come during the coming months. The number of arrivals yesterday was over 2,700 people, as the daily average has remained around 2,000 since last month.” (Vrij vertaald: UNCHR verwacht dat er de eerstkomende maanden nog meer mensen zullen komen. Het aantal dat gisteren is toegekomen bedroeg meer dan 2.700 mensen, en het dagelijkse gemiddelde bedraagt ongeveer 2000).

Hiertegenover staat dat er in Hongarije minder dan 2.000 opvangplaatsen beschikbaar zijn. Zie AIDA-rapport, februari 2015, p. 42

Bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Hongarije moet de DVZ dus rekening houden met deze grote stijging van het aantal asielzoekers. Volgens HHC is de huidige opvangstructuur in Hongarije niet aangepast voor deze toevloed. Zie HHC, *Building a Legal Fence – Amendments to the Hungarian Asylum Law Seriously Endanger Access to Protection*, 7 August 2015, 7 augustus 2015, <http://www.refworld.org/docid/55e99fa64.html>)

“Notwithstanding an ever-increasing influx of asylum-seekers since 2013 and significant amounts of EU-funding,²⁷ the Hungarian government has failed to properly extend the country’s reception capacities. The open reception centres for asylum-seekers have become extremely overcrowded in Hungary by mid-2015. The facility in Debrecen (the largest in the country), with a capacity of 800, is now hosting over 1 800, on occasions even 2 000 asylum-seekers. The reception centre in Bicske is constantly home to up to 1 200 asylum-seekers, while its maximum capacity is only 450 places. At all reception facilities, asylum-seekers have to sleep on the corridors, in community areas or, especially during heat waves, outside in tents or often on plain mattresses. Hygienic conditions are frequently very problematic, there are not enough showers and lavatories, and crucial services – such as individual social assistance or psycho-social care – are not available. (Vrij vertaald: “Ondanks de steeds toenemende instroom van asielzoekers sinds 2013 en de aanzienlijke Europese financiering, heeft de Hongaarse overheid nagelaten om de opvangcapaciteit van het land uit te breiden. De open asielcentra zijn overbevolkt sinds half 2015. Het opvangcentrum in Debrecen (het grootste in het land) met een capaciteit van 800, vangt nu 1800 mensen op, soms zelfs 2000 asielzoekers. Het opvangcentrum in Bicske vangt constant 1200 asielzoekers op, terwijl de maximum capaciteit 450 bedraagt. In alle opvangcentra moeten de asielzoekers slapen in de gangen, in de gemene delen, of zeker indien het warm is, buiten in tenten of zelfs onder de blote hemel. De hygiëne is vaak zeer problematisch, er zijn niet genoeg douches en wastafels, en essentiële diensten, zoals sociale bijstand en psychologische ondersteuning zijn niet beschikbaar)

Against this background, it is particularly worrying that the amendment cancels the OIN’s obligation to accommodate in reception centres asylum-seekers without means to pay for their private accommodation. The amended Asylum Act now enables the OIN to specify merely the territory of a county as the designated place of stay of the asylum-seeker, instead of a reception or detention centre.²⁸ Previously, this option was only allowed in case of a subsequent application. This amendment is in breach of EU law²⁹ and may increase the danger of homelessness among asylum-seekers in Hungary.” (Vrij vertaald: “Volgens deze achtergrond, is het bijzonder onrustwekkend dat de wetwijziging de verplichting van het OIN afschaft om asielzoekers op te vangen in asielcentra als zij onvoldoende eigen middelen hebben om voor hun eigen huisvesting in te staan. Het volstaat dat het OIN het land van Hongarije opgeeft als aangeduide verblijfplaats van de asielzoeker in plaats van een specifiek opvangcentrum. Voorheen was dit enkel voorzien in geval van navolgende asielaanvragen. Deze wetwijziging is strijdig met het Europese recht en kan tot gevolg hebben dat de asielzoeker geen onderdak heeft “)

Ook EASO bevestigt dat Hongarije niet voorbereid is op zo’n toestroom:

EASO, *Description of the Hungarian asylum system*, 18 Mei 2015, p. 8, <http://www.refworld.org/docid/557a94e74.html>

“There are 2 000 reception places across Hungary, which can be extended to a maximum of 2 500 places. However, in times of high influx this capacity is exceeded and there is no contingency planning such as a graduated scheme. During peak periods, applicants are accommodated in any premises available.” (Vrij vertaald: “Er zijn 2000 opvangplaatsen in Hongarije, wat kan worden uitgebreid tot 2.500 plaatsen. In geval van massale instroom wordt dit limiet overschreden en er is geen specifieke planning. Gedurende piekperiodes worden de vreemdelingen opgevangen in elke mogelijke opvangplaats).

UNHCR, *Statement 8 September 2015*, <http://www.unhcr.org/55ef16616.html>

“Reception standards need to improve for those people who arrive into Hungary every day. There were women and children sleeping in the open last night at Rözske, near the Serbian border.” (Vrij vertaald: “De opvangnormen moeten verbeteren voor de mensen die dagelijks toekomen in Hongarije. Er waren vrouwen en kinderen die gisteren buiten hebben overnacht te Rözske, nabij de Servische grens).

Tot slot moet de DVZ ook rekening houden met het grote aantal Dublin-transferts waarmee Hongarije zal geconfronteerd worden. Zal hun opvangcapaciteit voldoende zijn op langere termijn als verschillende EU-lidstaten asielzoekers zullen terugsturen onder de Dublin Verordening.

Detentie

a. Risico op detentie voor Dublin-returnees

AIDA-rapport, februari 2015, p. 51 - 54

“Since the introduction of asylum detention in July 2013, the asylum detention facilities are usually full. There are no specific categories of asylum seekers that are detained. If the grounds for asylum detention apply any asylum seeker, except unaccompanied children, can be detained. In practice, since September 2014, families with children are often detained. (Vrij vertaald: “Sinds de invoering van de detentie van asielzoekers in juli 2013, zitten de detentiecentra meestal vol. Indien naan de voorwaarden is voldaan, is detentie mogelijk voor alle asielzoekers, behoudens minderjarige kinderen. In de praktijk worden families met kinderen opgesloten sinds September 2014.)

[...]

The ground most commonly used is the ground (c) – risk of absconding, sometimes in combination with the ground (a) - identification. The Hungarian Helsinki Committee (HHC) has not yet seen any detention ordered with other than these two grounds invoked. The risk of absconding is defined in Section 36/E of Governmental Decree 301/2007 as: the risk of the escape of a third-country national exists if the third-country national does not cooperate with the authorities during the immigration proceedings, in particular if

a. s/he refuses to make a statement or sign the documents;

b. s/he supplies false information in connection with his/her personal data; or

c. based on his/her statements, it is probable that s/he will depart for an unknown destination, therefore there is reasonable grounds for presuming that s/he will frustrate the realization of the purpose of the asylum procedure (including Dublin procedure). (Vrij vertaald: de meest voorkomend grondslag is de grondslag vermeld onder C – risico op onderduiken, soms in combinatie met de grondslag vermeld onder A – identificatie. Het HHC heeft nog geen enkele detentie vastgesteld op andere gronden. Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd onder sectie 36/E van het gouvernementele besluit 301/2007 als volgt: “het risico da teen derdelander ontsnapt is voorhanden indien de derdelander niet meewerkt met de autoriteiten tijdens de immigratieprocedure, in het bijzonder indien

a. hij weigert een verklaring af te leggen of documenten te ondertekenen

b. hij valse informatie verschaft over zijn persoonsgegevens

c. op grond van zijn verklaringen blijkt dat er een risico is dat hij zal vertrekken naar een ongekende bestemming, waardoor hij de asielpcedure zal frusteren, met inbegrip van de Dublin procedure.”)

The HHC observes that the assessment whether it is probable that a person will depart for an unknown destination is sometimes done in a very arbitrary way. For example, the HHC came across the detention orders where it was considered that someone presents a risk of absconding if to the question which was their destination country they answer that they wanted to come to the EU and do not explicitly mention Hungary.” (Vrij vertaald: “HHC stelt vast dat de beoordeling van de vraag of een persoon zal vertrekken naar een ongekende bestemming vaak arbitrair gebeurt. Zo stelde HHC vast in beslissingen dat het risico op onderduiken wordt vastgesteld indien een persoon op de vraag wat zijn bestemming is, gewoon antwoordt dat hij naar de EU wou komen, zonder te vermelden dat hij naar Hongarije wilde komen.”

HHC, Building a Legal Fence – Amendments to the Hungarian Asylum Law Seriously Endanger Access to Protection, 7 augustus 2015, <http://www.refworld.org/docid/55e99fa64.html>

“It will be easier for the OIN to order detention in Dublin procedures. Instead of the ground laid out in the previous law, “not having fulfilled her/his obligation to appear before the authorities”, which refers to a past behaviour, it will suffice under the amended law if “there is a serious danger of absconding”, i.e. a speculation about future behaviour.”

(Vrij vertaald: “Het OIN zal gemakkelijker tot detentie kunnen besluiten in Dublin procedures. In plaats van de grondslag, vermeld in de oude wetgeving, zijnde “niet hebben voldaan aan zijn verplichting om zich aan te melden bij de autoriteiten”, wat betrekking heeft op een gedraging in het verleden, zal het

onder de nieuwe wetgeving volstaat indien er een aanzienlijk risico is op onderduiken, wat betrekking heeft op een gedraging in de toekomst”

ECRI, Rapport de l'ECRI sur la Hongrie, 9 juni 2015, <http://www.refworld.org/docid/55b264764.html>

« 115. L'ECRI a appris que 22 % environ des demandeurs d'asile sont maintenant privés de liberté. Un petit nombre d'entre eux est placé dans des unités de rétention des migrants (pour migrants en situation irrégulière ou en attente d'expulsion), et la majorité dans des unités de détention. Il est très inquiétant que l'on trouve parmi eux des familles avec enfants. Il a été dit que le placement en accueil ouvert ou en unité de détention dépend des places disponibles sur le moment, ce qui est un signe d'arbitraire. A Debrecen, l'unité de détention se trouve au milieu d'un centre d'accueil ouvert – ce qui est très troublant pour les demandeurs d'asile, qui ne comprennent pas pourquoi certains sont enfermés mais pas d'autres. La nationalité semblerait aussi être parfois un critère de détention : selon les rapports du HCR, les Pakistanais et les Kosovars⁴⁷ sont plutôt mis en détention, tandis que les Afghans, les Somalis et les Syriens le sont rarement. (vrij vertaald : « het ECRI heeft vastgesteld dat 22% van de asielzoekers beroofd wordt van zijn vrijheid. Een deel ervan wordt ondergebracht in detentiecentra voor migranten (voor illegale migranten of migranten die wachten op hun uitwijzing) en de meerderheid ervan in gewone detentiecentra. Het is zeer onrustwekkend dat onder hen ook families met kinderen zitten. Er werd meegedeeld dat de toewijzing aan een open opvangplaats of een detentiecentrum afhangt van de beschikbaarheid van de plaatsen, wat volstrekt arbitrair is. In debrecen bevindt de detentieafdeling zich middenin het open opvangcentrum, wat zeer verontrustend is voor de asielzoekers die niet begrijpen waarom de ene wel en de andere niet zitten in detentie. De nationaliteit is soms ook een criterium voor detentie : volgens de rapporten van HCR worden Pakistanen en Kosovaren vaker opgesloten, terwijl Afghanen, Somaliërs en Syriërs zelden worden opgesloten)

116. Des ONG ont indiqué que la détention se passe dans de très mauvaises conditions de vie, sans accès à l'assistance judiciaire ou à l'appui de la société civile. Les gardiens maltraitent les détenus, selon lesquels les voies de fait, les insultes et le harcèlement ne seraient pas rares. Selon un rapport du HCR⁴⁸, les demandeurs d'asile sont menottés et tenus en laisse lorsqu'ils sont escortés en dehors du centre. De plus, la détention imposée de façon arbitraire pourrait compromettre leur demande de protection internationale. Des émeutes et des grèves de la faim ont eu lieu dans certaines unités en protestation contre la détention. [...] » (Vrij vertaald: “NGO's hebben aangegeven dat mensen worden opgesloten in zeer slechte omstandigheden zonder toegang tot juridische bijstand of de buitenwereld. De bewakers mishandelen de personen die zijn opgesloten, volgens wie beschuldigingen, beledigingen en laster dagelijkse kost zijn. Volgens een rapport van HCR zouden de gedetineerden geboeid zijn indien zij naar buiten worden gebracht. Daarenboven kan de arbitraire detentie afbreuk doen aan het verzoek tot internationale bescherming. Oproer en hongerstakingen hebben in bepaalde afdelingen plaatsgevonden als protest tegen de detentie.”

Amnesty International Report 2014/15, 25 februari 2015, <https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/hungary/report-hungary/>

“Asylum-seekers were frequently detained pending the determination of their claims. In a report published in May, the Hungarian Helsinki Committee (HHC) stated that 40% of male first-time asylum-seekers were detained and that the judicial review of asylum detention was ineffective.”(Vrij vertaald: Asielzoekers worden vaak opgesloten tijdens de behandeling van hun asielaanvraag. In een rapport uit mei heeft het HHC vermeld dat 40% van de mannen die voor het eerst een asielaanvraag indienden wordt opgesloten en dat het beroep tegen hun detentie vruchteloos was.”

b. Detentiecondities

AIDA-rapport, p. 59

“During the summer 2013, the HHC conducted visits to asylum detention facilities in Békéscsaba and Nyírbator and collected the following information:

(...)

- The majority of the social workers working in the asylum detention facilities hardly speak any foreign language and at the time of the HHC's visits the HHC's observed they did not really engage with the detainees. They were mainly performing the administrative tasks.

- There are no psychologists working in the asylum detention.

These findings were confirmed also through the monitoring visits conducted in 2014.”

(Vrij vertaald: "Gedurende de zomer van 2013 heeft het HHC verschillende bezoeken afgelegd aan de detentiecentra te Békéscsaba en Nyírbator en heeft de volgende informatieve verzameld:

-het meerendeel van de sociale assistenten in de detentiecentra spraken amper een andere taal en tijdens de bezoeken van HHC stelde deze laatste vast dat de sociale assistenten niet interageerden met de asielzoekers maar gewoon hun administratieve taken verrichtten.

- er zijn geen psychologen in de detentiecentra.")

Amnesty International, *Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary*, 6 July 2015, <http://www.refworld.org/docid/559bced74.html>

"We walked for two hours from the border and arrived in Hungary, where we were caught by police, in a group of 28 people. The Hungarian police took us to a centre for interrogation – the rooms were very small, there was no place to sleep. Women and men were separated; children were put with their mothers. We got only one piece of bread in 24 hours - we asked for more food many times, but they answered very aggressively. My wife was taken to a room where there was a male police officer. She was asked to take off her clothes to be searched, and had to ask for the male officer to leave. We were not provided with any translation

"They took our fingerprints, and told us that they only related to Hungary. While we were locked in the room the police suddenly came in and shouted very loudly. They woke up all the children, who were so scared that some peed in their pants, poor things. I asked why they were shouting, but they just kept on. Please tell people about this inhuman attitude of Hungarian police to refugees." - U. and Y., married couple from Iran, interviewed at Kiskunhalas Immigration Detention Centre, Hungary, in March 2015 . (Vrij vertaald: "wij stapten gedurende 2 uur en kwamen aan in Hongarije, waar we warden opgepakt door de politie in een groep van 28 mensen. De Hongaarse politie bracht ons naar een verhoorlokaal – de kamers waren zeer smal, er was geen plaats om te slapen. Vrouwen en mannen warden gescheiden, kinderen warden bij hun moeder ondergebracht. We kregen slechts 1 stuk brood in 24 uren – we vroegen vaak om meer brood maar ze antwoordden zeer agressief. Mijn vrouw werd gebracht naar een kamer waar er een mannelijke politieagent was. Zij werd gevraagd om haar kledij af te doen om te worden onderzocht en diende de mannelijke agent te vragen om weg te gaan. Wij kregen geen vertaling. Ze namen onze vingerafdrukken, en zeiden dat ze enkel betrekking zouden hebben op Hongarije. Toen we warden opgesloten in een kamer kwam de politie plotseling binnen en ze riepen zeer luid. Ze maakten alle kinderen waken die zo bang waren dat sommigen plasten in hun broek – U en Y getrouwd Koppel ondervraagd in Kiskunhalas Immigratie Detentiecentrum, in maart 2015)

"When we crossed to Hungary, we were caught and taken to a police station. We were supposed to be fingerprinted. There were about 80 to 90 people there. I was very hungry, I hadn't eaten for 48 hours. I saw a small piece of bread in a box on the floor and I took it; two policemen started to yell at me, and one of them kicked me with his boot. One of them then took me behind a police car and kneeled in my stomach five or six times. I could barely move. I then had to go to be fingerprinted. I asked for a translator but did not get one." - S.S.Z. from Iran, interviewed in Békéscsaba Asylum Detention Centre, Hungary, March 2015 (Toen we Hongarije binnenkwamen, werden we opgepakt en overgebracht naar een politiestation. Onze vingerafdrukken zouden moeten worden afgenomen. Er waren daar ongeveer 80 tot 90 mensen daar. Ik had erg honger, ik had niet gegeten gedurende 48 uur. Ik zag een klein stukje brood in een doosje en nam het. Twee politieagenten begonnen op mij te roepen en één van hen sloeg me met zijn bot. Eén van hen nam me dan mee achter een politieauto en sloeg 5 tot 6 maal in mijn maag. Ik kon amper bewegen. Dan werden onze vingerafdrukken genomen. Ik vroeg een vertaler maar kreeg er geen.")

Asylum-seekers apprehended for irregularly entering Hungary from Serbia are initially taken to local police stations, including at Szeged, one of two Border Police stations nearest to the Serbian border, for identification, fingerprinting and to register their asylum claim. Four of those interviewed in Hungary by Amnesty International claimed they were subjected to beatings, and humiliating or degrading treatment including strip-searches. Some were detained in overcrowded and degrading conditions. (Vrij vertaald: "asielzoekers die worden opgepakt wegens de illegale binnenkomst in Hongarije vanuit Servië worden eerst naar de lokale politiestations gebracht, waaronder te Szeged, een van de twee grenspolitiestations nabij de Servische grens, voor identificatie, vingerafdrukken en de registratie van hun asielaanvraag. Vier van de personen die werd interviewd in Hongarije door Amnesty International verklaarde dat ze worden geslagen en aan onmenselijke en vernederende behandeling. Sommigen werden opgesloten in overbevolkte en mensonterende centra.")

Kwetsbare personen

Raad van Europa, REPORT BY NILS MUIŽNIEKS COMMISSIONER FOR HUMAN RIGHTS OF THE COUNCIL OF EUROPE FOLLOWING HIS VISIT TO HUNGARY FROM 1 TO 4 JULY 2014, 16 december 2014, p. 38, http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1421659549_com-instranet.pdf

“158. (...) the asylum system in Hungary is not properly equipped to deal with vulnerability. In particular, a screening mechanism to identify persons with special needs is lacking. As a result, vulnerable people, such as traumatised people, minors or transgender persons, have sometimes been detained without any special measures in place.” (Vrij vertaald: “het asielsysteem in Hongarije is niet afdoende uitgerust om personen met kwetsbare profielen te identificeren. Als gevolg hiervan werden kwetsbare personen, zoals getraumatiseerde personen, minderjarigen of transgenders soms opgesloten zonder rekening te houden met hun speciale noden.”)

Zie ook AIDA-rapport, februari 2015, p. 32

Systeemfouten

Deze zomer hebben verschillende Duitse rechtbanken Dublin-transfers naar Hongarije geannuleerd op grond van de systeemfouten in Hongarije (Elena Weekly Legal Update van 4 september 2015, <http://us1.campaignarchive1.com/?u=8e3ebd297b1510becc6d6d690&id=bc8db01721&e=a2441dd671#Germany>)

Zelfs al is de situatie in Hongarije echter (nog) niet op hetzelfde niveau als in Griekenland, mag de DVZ niet voorbijgaan aan de actuele precaire situatie in Hongarije. Als de DVZ zou oordelen dat er geen sprake is van systeemfouten, moeten zij individuele garanties vragen in navolging van het arrest Tarakhel, dat zegt:

“120. In the present case (...) the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded. It is therefore incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together.” (Vrij vertaald: “In deze zaak is de kans dat een aanzienlijk aantal asielzoekers die worden overgedragen naar dat land, geen opvang of opvang in overbevolkte centra zonder enige privacy of zelfs in onhygiënische en gewelddadige situaties zullen genieten, is niet ongegrond. Bijgevolg behoorde het de Zwitserse autoriteiten om voldoende garanties in te winnen van de Italiaanse overheid dat de betrokkenen bij hun aankomst in Italië zullen worden opgevangen in een centrum dat beantwoordt aan de noden van de kinderen en het gezin.”)

Bovenstaande rapporten wijzen erop dat ook in Hongarije asielzoekers het risico lopen op detentie, precaire opvangomstandigheden en een risico op refoulement. Alvorens een bijlage 26quater te nemen, moet de DVZ aldus individuele garanties bekomen dat de betrokkene niet in detentie zal terechtkomen, in adequate opvangomstandigheden zal terechtkomen en toegang zal krijgen tot de asielprocedure.

Ook als UNHCR nog geen rapport heeft opgesteld m.b.t. de huidige situatie in Hongarije, mag hieruit niet automatisch worden afgeleid dat er geen sprake zou zijn van mogelijke schendingen van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan recent rapport van UNHCR ontslaat de DVZ dus niet om een grondig onderzoek te voeren!

Een gelijkaardige redenering werd ook al opgebouwd voor Italië. Zie bv. CCE, 148 685 du 29 juin 2015, <http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/A148685.AN.pdf>

« Le Conseil observe que les parties en présence ont manifestement une lecture différente des divers rapports soumis à son appréciation, même si elles semblent s'accorder sur le fait que tout renvoi vers l'Italie ne conduit pas ipso facto à soumettre le demandeur d'asile renvoyé à un traitement inhumain et dégradant tel que prohibé par l'article 3 de la CEDH. Toutefois, il ressort de ces rapports que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri –, où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées –, le temps de l'examen de sa

demande d'asile. La circonstance que le HCR n'ait pas déconseillé les transferts vers l'Italie dans le cadre du Règlement Dublin III et que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ne permet pas d'énerver ce constat. » (Vrij vertaald : « de Raad stelt vast dat de partijen de verschillende voorgelegde rapporten elk op een andere manier lezen, zelfs indien zij ermee akkoord gaan dat niet elke overdracht naar Italië automatisch impliceert dat de asielzoeker zal worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM. Niettemin blijkt uit deze rapporten dat ondanks de maatregelen die werden genomen door de Italiaanse overheid, het geenszins gegarandeerd is dat elke asielzoeker die aankomt in Italië ten laste zal worden genomen door de Italiaanse staat – op zo'n manier dat hij niet gedwongen zal zijn om te leven in extreem moeilijke omstandigheden – de opvangcapaciteit van de centra wordt vaak overschreden – gedurende het onderzoek van zijn asielprocedure. Het gegeven dat het UNHCR de terugkeer naar Italië niet afraadt en dat de situatie in Italië niet vergelijkbaar is met deze in Griekenland, doet hieraan geen afbreuk. »)

Het arrest Tarakhel kan ook worden toegepast voor alleenstaande mannen. Hierbij kan verwezen worden naar:

Reflections on reading Tarakhel: Is 'How bad is bad enough' good enough? By Cathryn Costello and Minos Mouzourakis available here:

http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=2548542

“The dissenters raise a question about whether such assurances are only required for families with children, or also for adults. There is nothing in the majority opinion to suggest that the assessment in Article 3 ECHR could be prejudged by only applying it to families with children. A commitment to avoid exposing human beings to treatment or conditions that are deemed inhuman and degrading is (one would have hoped) a basic minimum of human decency, not an added protection for children.” (Vrij vertaald: “Zij met een andere mening stellen de vraag of zulke garanties enkel vereist zijn families met kinderen of ook voor volwassenen. Er is geen enkel element in de meerderheidsopinie op grond waarvan kan worden besloten dat dit beperkt zou zijn families met kinderen. De verbintenis om mensen niet te onderwerpen aan onmenselijke of vernederende behandeling is niet beperkt tot kinderen alleen.”

Zie o.a. RvV, 148 253 van 22 juni 2015, <http://www.rvv-ccce.be/sites/default/files/arr/A148253.AN.pdf> In dit arrest paste de RvV het arrest Tarakhel ook toe voor een alleenstaande man (Dublin Italië-dossier).”

2.3.2.1. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. De bestreden beslissing moet zodoende duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 6, 8, 9, 10, 11, 16, 17 en 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een zeer omstandige motivering in feite. Aldus bevat de bestreden akte de determinerende motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 ligt op het eerste gezicht niet voor.

2.3.2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855), en dat zij in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De geboden motivering dient steeds *in concreto* beoordeeld te worden, in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). De motivering moet tevens draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig is.

Artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert, bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de

Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Nu thans een verwijderingsmaatregel voorligt in het kader van een door de verzoeker ingediende asielaanvraag en de gemachtigde heeft besloten dat voor de behandeling van deze asielaanvraag niet de Belgische maar de Hongaarse asielinstanties verantwoordelijk zijn en nu tevens wordt meegedeeld dat de verzoeker zal worden teruggedleid naar Hongarije, kan het gewicht van deze verwijderingsmaatregel in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming niet worden veronachtzaamd. Ook Dublinoverdrachten kunnen immers een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland).

Zodoende dient te worden onderzocht of de bestreden akte, die inhoudt dat de verzoeker wordt overgedragen aan Hongarije in het kader van de criteria van de Dublin-III-Verordening, draagkrachtig is gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.3. De verzoeker meent dat de toegang tot de asielprocedure in Hongarije niet is verzekerd. De verzoeker stelt, in verwijzing naar een aantal recente schorsingsarresten van de Raad, dat het niet duidelijk is wat onder een “gestopte” asielprocedure wordt verstaan.

In de bestreden akte wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“Rekening houdende met de conclusie van het leeftijdsonderzoek van 20.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene meerderjarig is en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 17.04.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten, werd voor betrokkene op 20.05.2015 een overnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 13§1 van de Dublin-III-Verordening.

Op 16.06.2015 hebben de Hongaarse autoriteiten ingestemd met het terugname van betrokkene. De Hongaarse autoriteiten stellen in hun Dublin-akkoord dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De Hongaarse autoriteiten stellen in hun terugnameakkoord dat betrokkene in Hongarije effectief asiel heeft aangevraagd op 02.03.2015 als minderjarige maar de een leeftijdsonderzoek niet kon worden uitgevoerd aangezien betrokkene zeer snel verdween en dat zijn asielprocedure als gevolg daarvan op 23.03.2015 werd stopgezet. De Hongaarse autoriteiten stellen in hun terugnameakkoord van 16.06.2015 wel zeer expliciet dat betrokkene wordt teruggenomen op art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Het feit dat Hongarije het overnameverzoek heeft ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld en dat er geen sprake is van een meervoudige of navolgende asielaanvraag. Anders zouden de Hongaarse autoriteiten betrokkene immers zonder meer hebben teruggenomen op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening en niet op basis van art. 18§1b.

(...)

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de

Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/EU/95 en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95 of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; last updated 21.03.2015; ECRI, "Rapport de L'ECRI sur la Hongrie – 5ième cycle de monitoring", publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary", information note, 07.08.2015; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015; Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary". July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 july 2015 (www.unhcr.org/559641846) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

(...)

In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval blijkt te zijn gezien het terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening en derhalve dus nog niet het voorwerp uitmaakte van een inhoudelijke beoordeling, toegang hebben tot de asielprocedure en niet worden vastgehouden. Het gegeven dat de Hongaarse autoriteiten stellen dat de asielprocedure van betrokkene werd opgeschort omdat hij verdwenen was maar dat ze betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoont dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd worden en dat er geen sprake is van een meervoudige of navolgende asielaanvraag. Anders zouden de Hongaarse autoriteiten betrokkene immers zonder meer hebben teruggenomen op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening en niet op basis van art. 18§1b. Het feit dat Hongarije het terugnameverzoek heeft ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld."

De gemachtigde plaatst zich aldus op het standpunt dat verzoekers asielaanvraag, na de terugname, zal worden verder gezet en dat zijn verzoek om internationale bescherming er inhoudelijk zal worden behandeld. Het gegeven dat de Hongaarse autoriteiten op 16 juni 2015 hebben te kennen gegeven is volgens de gemachtigde ondergeschikt aan het feit dat deze autoriteiten uitdrukkelijk instemden met de terugname van de verzoeker onder artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening en niet onder artikel 18.1.d) van deze Verordening, waaruit zou blijken dat de aanvraag in behandeling is.

De stukken van het administratief dossier bevestigen de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde. De Raad stelt vast dat in het terugnameakkoord van 16 juni 2015 het volgende wordt gemeld *“According to Article 18 (1) b) of the Regulation (EU) No 604/2013, Hungary accepts the transfer of the below referred person for determination of the asylum application. (...) We kindly inform you that the above mentioned person applied for asylum in Hungary on 02.03.2015 as a minor. Forensic age assessment couldn't be carried out due to the quick disappearance. His procedure was terminated on 23.03.2015. The age assessment you sent us shows, that he is now a minor (20.5 years old). Because of the above mentioned facts Hungary accepts responsibility for taking back the applicant. Please, note that our acceptance is based on the Article 18 (1) b) of the Dublin III. Regulation as he applied for asylum in Hungary as a minor. His procedure was terminated on 16.04.2015”*. Zodoende hebben de Hongaarse autoriteiten uitdrukkelijk ingestemd met de terugname van de verzoeker onder artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordeningen, terwijl zij tegelijkertijd meedeelden dat verzoekers asielpprocedure op 23 maart 2015 werd stopgezet omdat hij snel verdween. Met een ander schrijven van 27 mei 2015 hadden de Hongaarse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten reeds gemeld dat de verzoeker geen documenten had voorgelegd aan de Hongaarse autoriteiten en dat hij verdween nog voor zijn asielinterview.

Op het eerste gezicht kan uit de bovenstaande gegevens echter niet zonder meer worden afgeleid dat het verzoek om internationale bescherming dat de verzoeker bij de Hongaarse autoriteiten heeft ingediend, bij het treffen van de thans bestreden beslissing aldaar nog in behandeling was.

Het feit dat de Hongaarse autoriteiten op 16 juni 2015 het terugnameverzoek hebben aanvaard op grond van artikel 18.1.b) (hangend verzoek) en niet op grond van artikel 18.1.d) (verzoek afgewezen) van de Dublin-III-Verordening, is op het eerste gezicht immers niet doorslaggevend. Zelfs al is het correct dat dit artikel veronderstelt dat asielaanvragen in de aangezochte lidstaat nog hangende zijn, dan dient te worden vastgesteld dat dit gegeven in datzelfde terugnameakkoord van 16 juni 2015 meteen wordt tegengesproken. Immers geven de Hongaarse autoriteiten uitdrukkelijk te kennen dat verzoekers asielaanvraag op 23 maart 2015, tengevolge van zijn verdwijning, werd stopt gezet. Bij de verantwoording om te accepteren onder artikel 18.1b) van de Dublin-III-Verordening geven de Hongaarse autoriteiten slechts te kennen dat dit artikel van toepassing zou zijn omdat de verzoeker een asielaanvraag in Hongarije heeft ingediend, zonder enige verdere toelichting omtrent de actuele stand van zaken in deze asielpprocedure (*“as he applied for asylum in Hungary”*). Nergens melden de Hongaarse autoriteiten dat de asielaanvraag van de verzoeker op moment van het terugnameakkoord nog in behandeling zou zijn, terwijl zij wel uitdrukkelijk laten weten dat de asielpprocedure werd stopgezet op 23 maart 2015.

Gelet op de gevolgen van het indienen van een ‘navolgende aanvraag’ (‘subsequent application’) in Hongarije, zoals hierna zal blijken, rijst de vraag of onder *“his procedure was terminated on 23.03.2015”*, in tegenstelling tot wat volgt uit artikel 18.1.b) van de Dublin-III-Verordening, kan begrepen worden dat de asielpprocedure gesloten is en de asielaanvraag van de verzoeker bij overdracht naar Hongarije beschouwd zal worden als een navolgende asielaanvraag.

De gemachtigde verwijst, betreffende de toegang tot de asielpprocedure, naar het ‘Asylum Information Database – National Country Report Hungary’ *“up to date as of 21.03.2015”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de gemachtigde zich baseert op het genoemde AIDA-rapport *“up to date as of 17 February 2015”*, zoals ook elders in de bestreden akte wordt vermeld. Dit rapport dat zich in het administratief dossier bevindt bevat omtrent de procedure inzake Dublinterugkeerders naar Hongarije de volgende informatie:

“Until January 2013, there were serious obstacles for asylum seekers who were transferred back from another State to Hungary to re-access the asylum procedure. Asylum seekers returned under a take back procedure were not automatically considered by the Hungarian authorities as asylum seekers. They had to re-apply for asylum once they returned to Hungary. Applicants were required to show new elements in support of their claims, which they could not have raised in their initial applications.

Subsequent applications did not trigger automatic suspension of returns, if the OIN or a court in its previous decision decided that non-refoulement grounds were not applicable. The term “subsequent” referred to an application submitted once a previous asylum procedure has been closed with a final decision or has been discontinued, i.e. closed without a decision on the merits of the claim, e.g. because the person absconded during the processing of their application. In most cases, upon return to Hungary, the issuance of a deportation order was automatically followed by administrative detention. As a result, asylum seekers transferred to Hungary under the Dublin Regulation were generally not protected against deportation to third countries, even if the merits of their asylum claims had not yet been examined.”

(Vrije vertaling: Tot januari 2013 waren er ernstige hindernissen voor asielzoekers die teruggestuurd werden van een andere lidstaat naar Hongarije om terug toegang te krijgen tot de asielprocedure. Asielzoekers die terugkeerden ten gevolge van een terugnameprocedure werden door de Hongaarse autoriteiten niet automatisch beschouwd als asielzoekers. Zij moesten opnieuw een aanvraag indienen eenmaal terug in Hongarije. Het werd vereist dat de asielzoekers nieuwe elementen aantoonden die hun aanvraag ondersteunden, welke zij niet hadden kunnen opwerpen in hun oorspronkelijke aanvraag. De navolgende aanvraag leidde niet automatisch tot schorsing van de verwijdering wanneer de OIN of de rechtbank in haar vorige beslissing oordeelde dat non-refoulement gronden niet van toepassing waren. De term navolgend wees op een aanvraag nadat een vorige asielaanvraag werd afgesloten met een definitieve beslissing of niet werd voortgezet, zijnde afgesloten zonder een beslissing over de grond van de aanvraag, bijvoorbeeld omdat een persoon verdwenen was tijdens het behandelen van zijn aanvraag. In de meeste gevallen, wanneer een persoon terugkwam in Hongarije, werd het afleveren van een verwijderingsbevel automatisch gevolgd door een administratieve vasthouding. Daardoor waren asielzoekers die teruggestuurd werden naar Hongarije onder de Dublin Verordening in het algemeen niet beschermd tegen verwijdering naar derde landen, zelf indien de gronden van hun asielaanvraag nog niet werden onderzocht.)

“Before the changes in January 2013, even though a Dublin returnee was accepted into the asylum procedure, his application might not have been examined on the merits when they had originally arrived in Hungary via Serbia, which the OIN considered a safe third country. In such cases the asylum application was rejected at the admissibility stage and deportation to Serbia ordered by OIN was carried out. The result of this policy was that asylum seekers were returned to Serbia without an in-merit examination of their claim in any EU Member State. However, in autumn 2012, the OIN changed its position, and no longer considers Serbia a safe third country.”

(Vrije vertaling: Voor de wijzigingen in januari 2013, zelfs indien de Dublinterugkeerder toegelaten werd tot de asielprocedure, was het mogelijk dat de aanvraag niet onderzocht werd op zijn gronden wanneer de persoon oorspronkelijk aangekomen was in Hongarije via Servië, wat de OIN beschouwde als een veilig derde land. In dergelijke zaken werd de asielaanvraag verworpen in de ontvankelijkheidsfase en werd de verwijdering naar Servië bevolen door OIN, uitgevoerd. Het resultaat van dergelijk beleid was dat asielzoekers teruggestuurd werden naar Servië zonder een ten gronde onderzoek van hun aanvraag door een EU lidstaat. In augustus 2012 echter veranderde de OIN haar beleid en werd Servië niet langer beschouwd als een veilig derde land)

“Following the changes in legislation, taking effect in January 2013, deportation can no longer be imposed on asylum seekers during the asylum procedure. Between January and July 2013 they could not be detained to ensure the execution of the deportation order when they submitted their first asylum application immediately upon apprehension; in practice this was before the end of their first interview undertaken by the police. Asylum seekers, who were returned to Hungary under the Dublin Regulation, were not detained either, unless they already had a closed case in Hungary. From 1 July 2013, pursuant to Act XCIII of 2013, the Asylum Act provides for “asylum detention”. These amendments provide the grounds for detention of asylum seekers, applicable also to those who submit their first asylum application immediately upon apprehension or return in the Dublin procedure.”

(Vrije vertaling: Ten gevolge van de wijzigingen in de wetgeving, welke in werking zijn getreden in januari 2013, kan verwijdering niet langer opgelegd worden aan asielzoekers gedurende de asielprocedure. Tussen januari en juli 2013 konden asielzoekers niet vastgehouden worden om de tenuitvoerlegging van de verwijdering te verzekeren wanneer zij hun eerste asielaanvraag indienen onmiddellijk na aanhouding, in de praktijk was dit voor het einde van hun eerste interview afgenomen door de politie. Asielzoekers, die terugkeerden naar Hongarije onder de Dublin Verordening, werden niet vastgehouden tenzij ze reeds een afgesloten zaak hadden in Hongarije. Vanaf 1 juli 2013 voorziet de asielwet ‘asieldetentie’. Deze wijzigingen voorzien de gronden voor vasthouding van asielzoekers, zijn ook van toepassing op hen die een eerste asielaanvraag indienen onmiddellijk na aanhouding of terugkeer in de Dublin procedure.)

“Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedures and to a full examination of their asylum claim. However, if an applicant submits their application after a withdrawal of a previous application (tacitly or in writing) and the subsequent application is found inadmissible or manifestly unfounded, judicial review against this decision does not trigger automatic suspension of return. Judicial review against rejection or dismissal of subsequent applications submitted after a final refusal or final discontinuation of the procedure also does not have a suspensive effect, if the Hungarian authority or court decided that the prohibition of refoulement was not applicable.”

(Vrije vertaling: De Dublinterugkeerders worden nu toegang tot de asielprocedure en een volledig onderzoek van hun aanvraag verzekerd. Echter, als een asielzoeker een aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of geschreven) en de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden, leidt gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch tot de schorsing van de terugkeer. Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetten van de procedure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.)

“Hungary does not properly apply the last paragraph of the Article 18(2) of the Dublin III Regulation. If a person left Hungary after their asylum application was rejected and the person did not appeal, the third paragraph of Article 18(2) of Dublin regulation is applied but only if the person returns still in time for making an appeal. The OIN therefore considers a decision final if the deadline for appeal has passed and would not give the applicant the possibility to initiate the appeal despite the expiration of the deadline (contrary to the third paragraph of Article 18(2) of Dublin III Regulation). This is particularly problematic in case the rejection was issued in absentia and therefore the person did not even know about it and could not appeal. Such returnees will have to submit a subsequent application and they would not be entitled to reception conditions. Moreover, according to the Section 54(3) of the Asylum Act, in case their subsequent application is discontinued or rejected, the appeal against the discontinuation or rejection does not have a suspensive effect on their removal from the country.”

(Vrije vertaling: Hongarije past de laatste paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening niet correct toe. Als een persoon Hongarije verlaten heeft nadat diens asielaanvraag verworpen werd en de persoon geen beroep instelde, wordt de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening toegepast maar alleen als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om een beroep in te dienen. De OIN beschouwt een beslissing als definitief als de beroepstermijn verstreken is en zal de aanvrager geen mogelijkheid geven om een beroep te initiëren ondanks het verlopen van de termijn (strijdig met de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening). Dit is vooral problematisch in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid en de persoon hiervan aldus niet op de hoogte was en geen beroep kon instellen. Dergelijke terugkeerders zullen een navolgende aanvraag moeten indienen en zij zullen geen recht hebben op opvangmogelijkheden. Meer nog, (...), in het geval hun navolgende aanvraag niet wordt verdergezet of verworpen wordt, heeft de beroepsprocedure hiertegen geen schorsende werking ten aanzien van hun verwijdering van het land).”

Uit voormelde informatie blijkt, zoals gemachtigde ook aanhaalt in de bestreden beslissing, dat Dublinterugkeerders nu toegang tot de asielprocedure krijgen alsook dat er een volledig onderzoek van hun asielaanvraag is. De gemachtigde geeft aan dat er geen reden is om aan te nemen dat dit voor de verzoeker, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing, niet het geval zal zijn en stelt dat de verzoeker, wiens asielaanvraag blijkens het terugnameakkoord van 16 juni 2015 in behandeling is, zijn asielprocedure in Hongarije zal kunnen verder zetten alwaar zijn aanvraag inhoudelijk onderzocht zal worden.

Echter gaat de verwerende partij voorbij aan de volgende zinnen van de desbetreffende paragraaf van het hierboven geciteerde AIDA-rapport, waaruit blijkt dat indien een asielzoeker een aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of geschreven) en de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden, gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch leidt tot de schorsing van de terugkeer. Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting van de procedure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.

Uit deze paragraaf blijkt *prima facie* dat een stilzwijgende of geschreven intrekking van de aanvraag mogelijk is en dat na een dergelijke intrekking, een aanvraag beschouwd wordt als een navolgende aanvraag, alsook dat na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting een navolgende aanvraag moet worden ingediend.

Hoewel het niet duidelijk is wat onder een 'gesloten zaak' dient begrepen te worden, wordt in het AIDA-rapport aangegeven dat er sprake is van een navolgende asielaanvraag na een definitieve niet-verderzetting van de procedure alsook na een stilzwijgende of geschreven intrekking van de aanvraag. Hieruit blijkt dat een verzoek om internationale bescherming reeds als een navolgend verzoek kan worden beschouwd zonder dat een ten gronde onderzoek van het asielrelaas is gebeurd naar aanleiding van de eerste asielaanvraag.

Verder blijkt uit het voormelde AIDA-rapport ook:

(Vrije vertaling): in de volgende gevallen hebben personen met een navolgende asielaanvraag geen recht op opvang en werk zoals andere asielzoekers:

- de navolgende aanvraag werd ingediend na niet-verderzetting (stilzwijgend of expliciet) van een vorige aanvraag die onontvankelijk of manifest ongegrond wordt bevonden;
- de navolgende aanvraag ingediend na finale verwerping van de vorige aanvraag;
- de navolgende aanvraag ingediend na niet verderzetten (stilzwijgend of expliciet) van een vorige aanvraag waarbij de Hongaarse autoriteiten of rechtbank in de laatste beslissing oordeelden dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.

Gelet op de (gebrekkige) informatie over de procedure inzake Dublinterugkeerders in Hongarije, over wat dient begrepen te worden onder een 'gesloten zaak' en wanneer een aanvraag van een Dublinterugkeerder wordt beschouwd als een navolgende aanvraag alsook wat onder meer dient begrepen te worden onder 'niet-verderzetting', en gelet op de informatie in het terugnameakkoord dat stelt dat de asielprocedure van de verzoekende partij werd stopgezet, stelt de Raad vast dat de gemachtigde er *prima facie* niet zonder verdere motivering van uit kon gaan dat de aanvraag van de verzoeker nog geen voorwerp uitmaakte van een definitieve beslissing, zodat de bestreden beslissing gesteund op dergelijke veronderstelling, niet afdoende is gemotiveerd.

Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst naar een rapport van het UNHCR van december 2012 waaruit blijkt dat asielaanvragen van Dublinterugkeerders die nog niet onderzocht en beslist werden in Hongarije, zijnde de zaken waarvoor nog geen definitieve ten gronde beslissing over de grond van de aanvraag tot internationale bescherming werd genomen, onderworpen worden aan een ten gronde onderzoek bij hun terugkeer, indien zij een formele aanvraag tot het hervatten van het onderzoek van hun eerder ingediende aanvraag indienen, stelt de Raad vast dat het AIDA-rapport van recentere datum is zodat de verweerder niet dienstig naar het rapport van het UNCHR inzake kan verwijzen, gezien de erin opgenomen informatie genuanceerd wordt in het AIDA-rapport.

Waar de verweerder betoogt dat de Hongaarse autoriteiten op 24 juni 2015 uitdrukkelijk bevestigden de EU-regelgeving te zullen respecteren, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het bedoelde schrijven van 24 juni 2015 geen enkele uitspraak wordt gedaan omtrent de hierboven besproken kwestie van de stopgezette asielprocedures. Ook waar de verweerder stelt dat de verklaringen van de verzoeker ongeloofwaardig zijn, kan niet worden ingezien hoe hiermee afbreuk wordt gedaan aan de bovenstaande vaststellingen. Het verweer in de nota met opmerkingen en het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting, kan op het eerste gezicht niet tot een andere conclusie leiden.

Uit het AIDA-rapport blijkt *prima facie* dat de gevolgen van het beschouwen van een asielaanvraag van een Dublinterugkeerder als een navolgende asielaanvraag, er onder meer in bestaan dat als een persoon Hongarije verlaten heeft nadat de asielaanvraag verworpen werd en de persoon geen beroep instelde, de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening wordt toegepast maar alleen als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om een beroep in te dienen, dat dit vooral problematisch is in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid en de persoon hiervan aldus niet op de hoogte was en geen beroep kon instellen, zodat dergelijke terugkeerders een navolgende aanvraag moeten indienen en geen recht hebben op opvangmogelijkheden en de beroepsprocedure tegen de verwerping of niet verderzetting van de navolgende asielaanvraag geen schorsende werking heeft ten aanzien van het land van verwijdering.

Mede gelet op het absoluut karakter van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming en na een *prima facie* onderzoek van de voorliggende zaak, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing niet draagkrachtig zijn teneinde te besluiten dat het asielverzoek van de

verzoeker door de Hongaarse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is op het eerste gezicht aangetoond.

Het enige middel is in de aangegeven mate ernstig.

2.3.2.4. Aldus is ook aan de tweede cumulatieve voorwaarde voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoeker stelt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal bezorgen omdat hij bij een overdracht aan Hongarije zal worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, waaronder een manifest ontoereikende behandeling van de asielaanvraag en ontoereikende opvang in Hongarije.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing impliceert immers dat de overdracht aan de Hongaarse autoriteiten effectief zal worden uitgevoerd, waardoor de reeds hoger besproken risico's zich dreigen te voltrekken.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

2.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. DE GROOTE